

Dit verhaal maakt duidelijk hoe belangrijk een huisdier kan zijn bij een scheiding. Moeder vertelt.

Hond Appie en co-ouderschap

Appie kwam negen jaar geleden in ons gezin. Een superleuke pup met zwarte krulletjes. Na een paar weken werd hij zo ziek dat we er rekening mee moesten houden dat hij het niet zou redden. Maar het is een sterk hondje en kwam er doorheen. We werden allemaal gek op hem. Appie kreeg een belangrijke plek in ons gezin en weet precies wat wij nodig hebben. Als iemand van ons niet lekker in zijn vel zit komt hij bij je liggen en waakt over je. Ik heb dat zelf regelmatig meegemaakt; onvoorstelbaar hoeveel liefde zo'n beestje je kan geven! En hij komt altijd op voor degene die het 't meeste nodig heeft. Waren onze jongens aan het stoeien dan nam hij degene die onderop lag in bescherming en deed mee in het spel. Toen Appie zes jaar was en onze zoons 12 en 16 jaar gingen wij als ouders scheiden. De eerste twee vragen waren: *'blijven we in deze woonplaats wonen?'* en *'Appie gaat toch zeker met ons mee op en neer?'* Wij kozen voor co-ouderschap en gingen twee straten bij elkaar vandaan wonen. En natuurlijk werd de afspraak gemaakt dat Appie steeds bij de jongens zou zijn.

Maar er kwam een kink in de kabel.....

Mijn ex ging met zijn nieuwe vriendin samenwonen. Een nieuw halfzusje werd geboren en ook haar hond kwam mee. Een hond die qua karakter niet samen kan met Appie. In eerste instantie werd de oplossing bij mij neergelegd; dan moest hij voortaan maar bij mij blijven. Ik vond dat nog niet zo makkelijk; dat was een belangrijke afspraak die we met de jongens hadden gemaakt en die werd nu gebroken. Ik had in de jaren voor onze scheiding vaker ervaren dat ik vooral voor oplossingen moest zorgen en dat was juist één van de dingen die ik moest leren. Anderen zelf hun problemen laten oplossen: ik was niet degene die de gemaakte afspraak niet kon nakomen, maar zij. Onze jongste zoon had de grootste problemen met deze situatie. Hij is gehecht aan Appie en had hem juist in deze moeilijke tijd nodig. Hij was gestart op het voortgezet onderwijs en werd gepest. Hij moest ook wennen aan een baby in huis. Hij werd boos. Vreselijk boos op zijn vader dat hij voor zijn vriendin en haar hond koos; boos op de vriendin dat zij haar hond belangrijker vond dan Appie en hem. Hij kon zich moeilijker verplaatsen in haar en dat zij ook gehecht is aan haar hond en dacht zelfs dat Appie weg zou moeten. Hij wilde niet meer naar zijn vader en de verhoudingen werden erg verstoord. Het was echt pittig; want ik snapte heel goed wat hij bedoelde en voelde, maar vond ook dat dit niet ten koste mocht gaan van hun relatie. We hebben er met zijn drietjes over gesproken. En we hebben alle ruimte gegeven aan de boosheid. Wel bleef hij naar zijn vader gaan. Ook de nieuwe partner heeft met onze zoon gesproken. En heeft hem duidelijk gemaakt dat ze dit ook een lastige situatie vond, dat het niets met hem te maken had of dat ze onze zoon er niet bij wilde hebben. Dit te horen was heel belangrijk voor hem. Niets forceren en het de tijd geven bleek te werken. Nu drie jaar later, gaat Appie eens in de maand een dag of vijf mee met de jongens. Ook de jongste telg van bijna drie is gek op Appie en loopt hem achterna met brokjes. De andere hond zit dan in het pension. Mijn nieuwe partner is ook bij ons komen wonen en die is gek op Appie. Je ziet wel dat Appie ook aan de verandering van zijn plek heeft moeten wennen. Als we samen op de bank gaan zitten gaat hij snel tussen ons in liggen. Ook als ik geknuffeld wordt, is hij vreselijk jaloers. En als de jongens er niet zijn moet hij altijd even in hun kamer snuffelen. En komt mijn ex bij ons dan springt Appie meteen bij hem op schoot. Het minder zien, maakt voor de liefde die hij te geven heeft echt niet uit.....Fijn dat we het met elkaar zo hebben kunnen oplossen!

Dankjewel Appie!!!

